

„Schilodirea” adventismului, versiunea Knight 2.0

Marți, 14 aprilie 2009 - Gili Cârstea

Page | 1

La sfârșitul anului trecut, Review and Herald PA a publicat ultima lucrare a faimosului teolog și istoric adventist, George R. Knight. Intitulată *The Apocalyptic Vision and the Neutering of Adventism*, cartea este un puternic semnal de alarmă că adventismul este pe cale să abandoneze viziunea apocaliptică a soliei lui istorice, și astfel să devină irelevant și impotent.

În loc de introducere, Knight explică folosirea expresiei *neutering* (a castra) în titlul cărții lui: „*Neutering* nu este un cuvânt frumos. Nici procedeu nu este agreabil, fizic sau spiritual. Unii vor urî această metaforă; alții o vor iubi; dar nimeni nu o va uita. Și astfel, mi-am realizat prima parte a scopului scrierii acestei cărți.”

Așa cum reiese și din conținutul cărții, scopul autorului este deci să ajute biserica să înțeleagă că fără viziunea apocaliptică pe care a moștenit-o, adventismul este neproductiv.

Deși autorul contestă modul în care evangheliștii adventiști s-au concentrat abuziv asupra „fiarelor” din Apocalips, el susține că structura de bază a mesajului apocaliptic adventist este totuși corectă. Lumea protestantă a abandonat metoda historicistă a interpretării profetice, în favoarea preterismului și futurismului, fără să înțeleagă că ea este fundamentată pe Daniel 2, și că ceea ce urmează în Daniel și Apocalips este dictat de acel tipar. La fel, principiul zi/an este puternic ancorat în profetia celor 70 de săptămâni, care prezice apariția și moartea lui Mesia, și astfel nu poate fi abandonat fără să deranjeze întreaga structură profetică.

El deplânge faptul că ultimele generații de pastori adventiști nu apreciază valoarea înaltă a viziunii apocaliptice a bisericii, și nici nu sunt familiarizați cu ea. Lucru care duce, în viziunea lui, la castrarea spirituală a adventismului.

Aceasta este o spectaculoasă răsturnare de situație, pentru cei care știu cine este și ce a promovat George R. Knight de-a lungul întregii lui cariere. Acum, ajuns la pensie și mai conștient ca niciodată că se apropie vertiginos întâlnirea cu Făcătorul său, stimatul nostru cărturar schimbă dramatic macazul, spre dezamăgirea fanilor lui liberali, cărora nu le vine să-și creadă ochilor că stimatul lor profesor a putut cârmi atât de brutal la dreapta. Anumite recenzii ale cărții lui deja nu se sfîșesc să-l numească „fundamentalist.” Knight, fundamentalist...

GRK este cărturarul care a influențat masiv gândirea teologică adventistă, și în special istoria noastră denominațională, cu elementul ei central, 1888. El a scris volume, spre a bagateliza și arunca în derizoriu istoria și solia 1888, impunând școlilor teologice adventiste și bisericii mondiale concluzia lui asupra soliei 1888: „O chemare înapoi la creștinismul de bază.” Ca să nu existe confuzii, el explica foarte clar ce înțelege prin „creștinism de bază” în acest context: Creștinismul evanghelic al bisericilor protestante din care adventismul tocmai ieșise. Cu alte cuvinte, în 1888 Dumnezeu chema biserica adventistă înapoi la teologia protestantă.

Teologia lui a avut un succes răsunător în lumea academică adventistă, deja înclinată să urmeze teologia reformaționistă a lui Desmond Ford. Cărțile lui despre episodul 1888 sunt folosite realmente ca manuale de istorie în școlile adventiste. Practic, nu am întâlnit opozant al soliei 1888 care să nu reflecte cu precizie gândirea și argumentele lui George R.

Ca să înțelegeți ce persoană venerabilă era stimatul nostru autor în cercurile educaționale adventiste, am să vă dau un singur exemplu.

Cu ceva ani în urmă, pe forumul acum decedat al bisericii, un teolog de pe plaiurile noastre mioritice nici nu îndrăznește să-i spună lui Knight pe nume, referindu-se la persoana lui prin expresia „frăția sa.” Botezată adventist, expresia corectă este „sfinția sa,” și ar fi folosit-o fără probleme, dacă ea nu „sună ca *****” (după cum spunea un revoluționar odată), în agora adventistă română. Și asta în timp ce bunului Dumnezeu Îi spunea direct pe nume, fără vreo „frăție” sau „sfinție.”

Ei bine, „frăția sa” GRK este chirurgul principal, omul cu bisturiul, în operația de „neutering” a adventismului, și nu știe. Sau se face că nu știe... Din poziția comodă de pensionar respectabil, acum i se pare necesar să tragă alarma asupra unui trend pe care el personal l-a trasat, l-a cultivat și l-a impus bisericii mondiale.

După ce ani de zile a ridiculizat „viziunea apocaliptică” a bisericii; după ce a influențat generații de pastori și viitori educatori adventiști cu teoria lui că în 1888 nu a existat nimic „specific adventist;” după ce a îngropat doctrina sanctuarului și i-a cântat prohodul ani de zile la Andrews University, vine acum și spune bisericii că teologia, viziunea și mesajul pionierilor sunt valide, și că fără ele adventismul nu este decât un jalnic eunuc.

[15 apr 2009]

După ce a produs cel mai serios blocaj pe magistrala profetică a bisericii, prin manipularea surselor istorice după metoda lui Froom, acum stă pe margine și arată cu degetul la generațiile de pastori tineri care nu prea au habar de valoarea moștenirii noastre profetice. Ei sunt cei care „operează” adventismul, deoarece au renunțat la viziunea noastră apocaliptică.

Autorul cărții susține că aceasta este cea mai importantă lucrare a întregii lui opere. Ne bucură această declarație și suntem de acord cu ea. Abia acum Knight a spus ceva relevant și destul de apropiat de realitatea istorică. Toate celelalte cărți, în frunte cu *Angry Saints* și *From 1888 To Apostasy: The Case of A.T.Jones*, nu sunt decât încercări de a obișnui biserica, *The Fat Lady*, cu adventismul ei operat de distinctivile denominaționale. A reușit, deoarece toate școlile de teologie au îmbrățișat teoria lui despre 1888, și implicit despre doctrina sanctuarului.

Când spune „viziunea apocaliptică” a adventismului, Knight se referă, evident, la întreita solie îngerească, pe temelia căreia este clădită întreaga schiță profetică. Fără ea, spune el, adventismul este „neutralizat,” adică lipsit de singurul element care îi oferă personalitate.

Cum a ajuns el la această concluzie corectă? Ce a produs această întoarcere la 180 de grade în mentalitatea lui?

Toată lumea știe că stimatul nostru profesor a negat vehement declarația inspirată că solia 1888, aceea trimisă prin frații Waggoner și Jones, este „cu adevărat solia îngerului al treilea.”

A ridiculizat permanent declarația inspirată că „marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos.”

A declarat public și fără rețineri că a făcut tot ce i-a stat în putință spre a demonstra că „Jones a fost aberant de la început până la sfârșit.”

A călăuzit generații de pastori și educatori în teologia liberală și ecumenică a vremii, spre a ajuta biserica mondială să se întoarcă la „creștinismul de bază.”

A fost vorbitorul principal la prima conferință [re:church](#), „Loving Babylon,” încurajând acel grup să construiască adventismul „de la zero.” Ceea ce și fac aceștia, în prezent. Nu este nevoie decât să aruncați o privire pe situl [Faith House](#) ca să înțelegeți cât de „operat” este adventismul predat de stimatul nostru frate Knight la catedra Universității Andrews.

Ce impact va avea cartea lui asupra bisericii rămâne de văzut. Ceea ce este sigur, este gustul amar produs de înțelegerea faptului că marile noastre personalități abia la pensie ajung la înțelepciune, și că doar atunci capătă viziunea pe care n-au avut-o de-a lungul întregii lor cariere. Cine mai ascultă acum ce are de spus un octogenar ieșit din circuitul academic? Foștii lui elevi zâmbesc amar, consolându-se cu gândul că stimatul lor mentor a intrat în acea problematică perioadă a vieții numită „dot age.”

Îmi aduce aminte de regretatul nostru frate [Pierson](#), președinte al CG, care abia în discursul de adio a recunoscut că mișcarea adventă se află pe un drum periculos, că există forțe subtile ce subminează temeliile adventiste, iar în universitățile noastre se servește vinul Babilonului, adus de profesorii formați în școlile lumii. Totul perfect adevărat. Cum au apărut ele abia acum? De ce nu le-a combătut dânsul în timpul mandatului? Cât timp a avut puterea și autoritatea să schimbe ceva, sau cel puțin să fie ascultat cu atenție, nu a avut nimic de spus. S-a mulțumit să emită faimoasele circulare din anii 73 și 74, o palidă chemare la pocăință, fără nicio aluzie la faptul că Martorul Credincios așteaptă pocăință de la îngerul bisericii Laodicea, și că solia 1888 este în esență o chemare la Nunta Mielului, la consumarea tainei lui Dumnezeu.

La fel s-a întâmplat cu fratele [Oliveira](#) (fost vice-președinte al CG), care abia la pensie a descoperit că biserica este sabotată de calul troian liberal și de coloana a cincea secularistă. Dacă și magnificul istoric GRK merge pe același drum, nu ar fi mai folositor pentru biserică să scoată la pensie întreaga administrație, corpul pastoral și clasa academică? Frații ar avea astfel posibilitatea și libertatea să spună ceea ce deocamdată nu înțeleg sau nu au curajul să spună. Ar fi o binecuvântare care ar merita chiar dublarea zecimii și alte sacrificii materiale din partea membrilor.

„Viziunea apocaliptică” a adventismului, ne-am bucura noi să știe stimatul nostru autor, nu se limitează la o mecanică și artificială predicare a capitolului 14 din Apocalips, tot așa cum doctrina sanctuarului nu înseamnă o redare grafică a schiței profetice a celor 2300 de seri și dimineți. Dumnezeu a explicat cât de clar se putea că solia 1888 este „începutul” luminii „celuilalt” înger, că ea se va dezvolta în marea strigare și va fi însoțită de revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt.

Viziunea noastră profetică țintește spre descoperirea slavei îngerului din capitolul 18, rezultată din scena de maximă glorie a inaugurării împărăției lui Dumnezeu, produsă de Nunta Mielului din capitolul 19.

Acestea sunt distinctivile de care a fost păgubit adventismul și viziunea noastră apocaliptică. Elementul central al cărții lui Ioan este descoperirea lui Isus în cel mai proeminent rol al Său: Un mire părăsit de logodnica lui, pe care a reușit, în sfârșit, să o atragă cu funii de dragoste și să o aducă la Nuntă. Fără acest eveniment monumental, trâmbița a șaptea nu poate suna. Ea trebuie să anunțe că „taina lui Dumnezeu s-a sfârșit,” după vestea cea bună descoperită slujitorilor Săi proroci.

Doar atunci când vom vedea legătura dintre capitolul 14 din Apocalips și capitolele 18 și 19, vom onora cum trebuie „viziunea apocaliptică” a adventismului, și ne vom ocupa locul destinat nouă de providență în cel mai spectaculos proces din istoria universului.